

ARREST

Het Hof van Beroep zitting houdende te Antwerpen, TIENDE Kamer,
rechtzabende in correctionele zaken, verleent het volgende arrest :

Inzake van het Openbaar Ministerie

1109 P 2091 tegen :

1. gepensioneerde,
geboren te op

2. huisvrouw,
geboren te op

beiden wonende te

beklaagden,

Vertegenwoordigd door Mr.
advocaat bij de balie van

locus Mr

VERDACHT VAN TE :
op 3 december 1990 ;

In de loop van 1990 doch vastgesteld

Als (mede)eigenaar(s) die de opstelling van een vaste of verplaats-bare inrichting hebben toegestaan of gedoogd en die tot de werken opdracht hebben gegeven.

Op het onroerend goed gelegen te gekadastréerd of geweest zijnde eigendom van :
1) _____ pensioneerde, geboren te _____ op _____ en wonende te _____
2) _____ geboren te _____ op _____ en wonende te _____

Een grond te hebben gebruikt voor het oprichten van een vaste inrichtingen, te weten : een stapelplaats met een oppervlakte van 450 vierkante meter te hebben gebouwd

zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen en vanaf 3 december 1990 tot de dag der dagvaarding voormeld bouwwerk in stand te hebben gehouden.

Teneinde na toepassing van de strafwet, op vordering van de gemachtigde ambtenaar of het college van burgemeester en schepenen, in toepassing van art. 6581 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw - thans art. 6581 Besluit van de Vlaamse regering d.d. 22 oktober 1996 tot wijziging van het Besluit van de Vlaamse regering van 24 september 1996 tot coördinatie van de Wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw;

Aanpassing:

Teneinde na toepassing van de strafwet, op vordering van de gemachtigde ambtenaar, thans de stedenbouw-waardige inspecteur, of het college van burgemeester en schepenen, in toepassing van art. 6581 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw - thans art. 6581 Besluit van de Vlaamse regering d.d. 22 oktober 1996 tot wijziging van het Besluit van de Vlaamse regering van 24 september 1996 tot coördinatie van de Wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw;

de plaats te herstellen in de vorige toestand;
en over te gaan tot veroordeling tot een dwangsom van 7.000,- Fr. per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

Overgeschreven op het hypotheekkantoor te _____ op 28.06.1999,
en ambshalve ingeschreven.

Ontvangen : 2.985 frank. De Bewaarder (gen.)

DE KANTOR VAN DE NOTARIS OP 050383
DE KANTOR VAN DE NOTARIS TE _____

Gelet op de hogere beroepen ingesteld op
30 mei 2001 door beklaagden,
13 juni 2001 door het Openbaar Ministerie,

tegen het vonnis op tegenspraak gewezen door 1 rechter op
29 MEI 2001 door de correctionele rechtbank te
HASSELT, 13^e kamer, waarbij als volgt werd beslist :

De feitelijk strafbare gedraging in hoofde van beklaagden bestaat erin dat zij een stapelplaats hebben opgericht en vanaf 8 december 1990 dit bouwwerk in stand hebben gehouden en dit zonder een voorafgaande en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen.

De uitvoering van de werken en de instandhouding van deze werken leveren twee afzonderlijke misdrijven op die de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet, zodat de verjaring van de strafvordering voor het geheel der feiten begint te lopen vanaf het laatst strafbare feit, te weten 17 mei 1999, datum van bevel tot dagvaarden (zie arrest Hof van Beroep Antwerpen, 10de kamer, 1 februari 2000, 1089 P 99).

De feiten met betrekking tot de instandhouding zoals voorzien in de inleidende dagvaarding, zijn de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, zodat de verjaringstermijn slechts een aanvang neemt vanaf het laatste feit: 17 mei 1999.

Verklaart beide beklaagden schuldig aan de feiten zoals omschreven in de inleidende dagvaarding en nader gepreciseerd qua tijdsbepaling met dien verstande dat deze feiten thans strafbaar zijn geacht bij de artikelen 99, 145 en 149 van het Decreet van 13 oktober 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening en rekening houdende met de aanpassing.

eerste beklaagde

Veroordeelt beklaagde tot een geldboete van VIJFHONDERD FRANK, gebracht op HONDERDDUIZEND FRANK, door verhoging met 1990 decimen, of een vervangende gevangenisstraf van NEGENTIG DAGEN.

Verplicht beklaagde, bij toepassing van art. 28 en 29 van de wet van 01.08.1985 en art. 53 van het K.B. van 18.12.1986, zoals gewijzigd door art. 3 van de wet van 24.12.1993, tot betaling van EEN bijdrage van TIEN FRANK, gebracht op TWEEDUIZEND FRANK, door verhoging met 1990 decimen.

Verwijst beklaagde tevens tot de kosten van de publieke vordering, begroot op de som van 2.329 frank.

Legt aan de veroordeelde tevens een vergoeding op van 1.000 frank, overeenkomstig het artikel 91 van het K.B. van 28 december 1950, zoals gewijzigd bij artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993.

tweede beklaagde

Veroordeelt beklaagde tot een geldboete van VIJFHONDERD FRANK, gebracht op HONDERDDUIZEND FRANK, door verhoging met 1990 decimen, of een vervangende gevangenisstraf van NEGENTIG DAGEN.

Verplicht beklaagde, bij toepassing van art. 28 en 29 van de wet van 01.08.1985 en art. 53 van het K.B. van 18.12.1986, zoals gewijzigd door art. 3 van de wet van 24.12.1993, tot betaling van EEN bijdrage van TIEN FRANK, gebracht op TWEEDUIZEND FRANK, door verhoging met 1990 decimen.

Verwijst beklaagde tevens tot de kosten van de publieke vordering, begroot op de som van 2.329 frank.

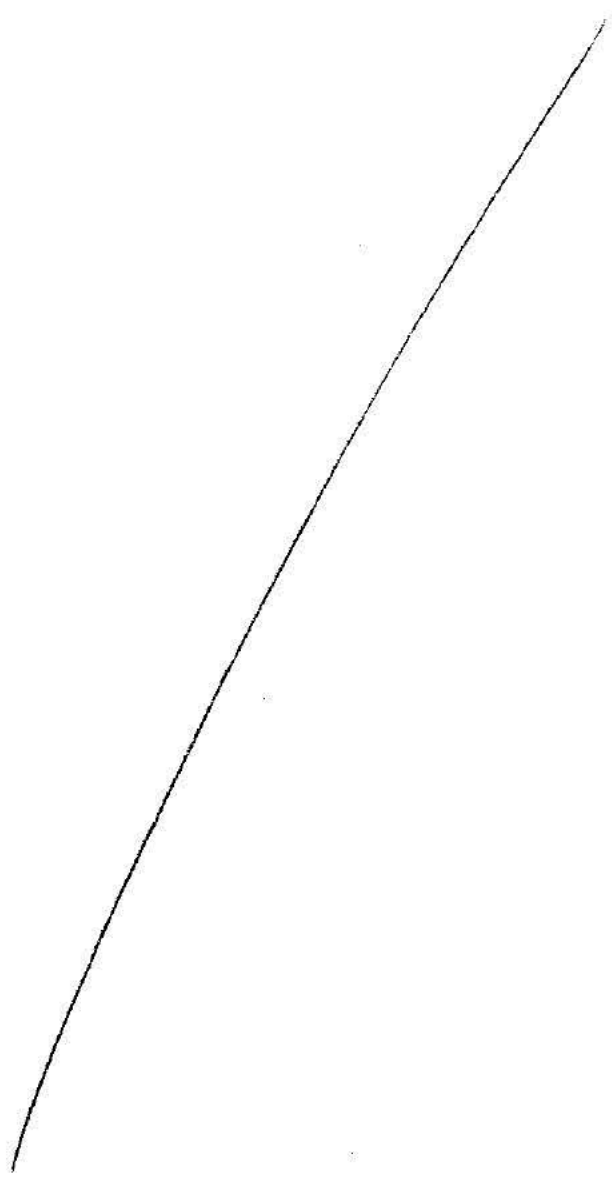
Legt aan de veroordeelde tevens een vergoeding op van 1.000 frank, overeenkomstig het artikel 91 van het K.B. van 28 december 1950, zoals gewijzigd bij artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993.

Beveelt het herstel in de vorige staat, hetgeen impliceert de volledige afbraak van de stapelplaats met autolift en dit binnen de ZES MAANDEN nadat huidig vonnis in kracht van gewijsde getreden is en beslist dat het college van burgemeester en schepenen of de gemachtigde ambtenaar, ingeval het vonnis niet wordt ten uitvoer gelegd, daarin op de kosten van beklaagden kan voorzien.

Zegt dat de overheid die het vonnis uitvoert gerechtigd is de van de herstelling van de plaats afkomende materialen en voorwerpen te verkopen, te vervoeren, op te slaan en te vernietigen op een door haar gekozen plaats.

Zegt dat de veroordeelden gehouden zijn alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, begroot en invorderbaar verklaard door de Beslagrechter.

Veroordeelt beklaagden daarenboven tot een dwangsom van 7,000 frank per dag vertraging bij niet uitvoering van huidig vonnis binnen de gestelde termijn.

Gelet op het arrest van deze kamer van het Hof dd. 18 DECEMBER 2002, bij verstek gewezen,

- betekend op 31 december 2002 aan politiecommissaris, waarvan kennis in persoon op 2.1.2003, waarbij als volgt werd beslist :

Ontvangt de hogere beroepen en erop recht doende ten gronde :

Zegt dat de feiten der tenlastelegging dienen te worden geactualiseerd en gepreciseerd als volgt :

de feiten thans strafbaar gesteld zijnde door de artikelen 99, 146, 147, 149, 150, 151, 153, 160, 161, 171, 197, 198 en 204 van het Decreet van de Vlaamse Raad van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (B.S. 8 juni 1999), zoals gewijzigd door de artikelen 16, 36, 38 en 64 van het decreet van de Vlaamse Raad van 26.4.2000 (B.S. 29.4.2000), gewijzigd door de Decreten van de Vlaamse Raad van 13 juli 2001 en 8 maart 2002;

zegt dat door de eerste rechter bij wijze van materiële vergissing het Decreet van 18 oktober 1999 wordt vermeld in plaats van het decreet van 18 mei 1999;

Bevestigt het bestreden vonnis, mits de wijziging dat :

- beide voornoemde beklaagden schuldig worden verklaard aan de bewezen en vermengde feiten, zoals heromschreven qua tijdsbepaling en geactualiseerd en gepreciseerd,
- de aan elk der beklaagden opgelegde geldboete wordt bepaald op € 500/40,3399, te verhogen met 1990 opdecimen en alzo gebracht op € 2.478,94 –de feiten gepleegd zijnde zowel voor als na 1 januari 1995- of een vervangende gevangenisstraf van 90 dagen,
- de aan elk der beklaagden opgelegde bijdrage wordt bepaald op € 10, te verhogen met 40 opdecimen en alzo gebracht op € 50,
- de aan elk der beklaagden opgelegde vergoeding wordt bepaald op € 25,
- de termijn waarbinnen het bevolen herstel van de plaats in de vorige toestand door volledige afbraak van de stapelplaats met autolift dient te gebeuren wordt vastgesteld op zes maanden vanaf het in kracht van gewijsde gaan van onderhavig arrest,
- de dwangsom per dag vertraging bij niet uitvoering van onderhavig arrest binnen de gestelde termijn wordt bepaald op € 173,53,
- beklaagden hoofdelijk worden veroordeeld tot de kosten van de publieke vordering, zoals daarin begroot en bepaald in totaal op € 115,47 ;

Veroordeelt beklaagden hoofdelijk tot de kosten van hoger beroep, deze -voorgeschoten door de openbare partij- begroot in totaal op € 74,28.

Gezien het verzet aangetekend door beklaagden tegen voormeld verstekarrest bij exploit van gerechtsdeurwaarder

dd. 15.1.2003 betekend aan het ambt van de Procureur-generaal;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering;

Gehoord beklagden in hun middelen van verdediging ontwikkeld
door Mr loco Mr advocaat bij de balie
te

Gelet op het tussenarrest van dit Hof d.d. 29 september 2004;
waarbij als volgt werd beslist :

Ontvangt het verzet van eerste en tweede beklagden;
Ontvangt het hoger beroep van het Openbaar Ministerie;
Zegt dat de feiten der tenlastelegging (oprichten en instandhouden)
dienen te worden geactualiseerd en gepreciseerd als volgt :
de feiten thans strafbaar gesteld zijnde door de artikelen
1.2.99.146.147.148.149 en 204 van het Decreet van 18 mei 1999,
houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd
bij de Decreten van
28 september 1999 (B.S. 30 september 1999);
26 april 2000 (B.S. van 29 april 2000);
13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001);
1 maart 2002 (B.S. 16 april 2002);
4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003);
en 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004);

Zegt dat door de eerste rechter bij wijze van materiële vergissing
het Decreet van 18 oktober 1999 wordt vermeld in plaats van het
decreet van 18 mei 1999, hetgeen bij deze wordt rechtgezet;
Heropent om de redenen, vermeld in voormeld arrest, de debatten
en stelt de zaak voor verder behandeling in voortzetting op
woensdag 27 OKTOBER 2004 te 14.15 uur;
Houdt de beslissing nopens de kosten aan.

Gelet op het tussenarrest van dit Hof d.d. 8 maart 2005,
waarbij als volgt werd beslist :

1. Overwegende dat in het tussenarrest d.d. 29 september 2004
van dit Hof het verzet van beklagden reeds werd ontvangen zodat
terzake opgeworpen middelen doelloos zijn;
2. Overwegende dat het Arbitragehof, in de zaak met
rolnummer 2935, met arrest van 19 januari 2005 besliste :
 1. vernietigt in artikel 146, derde lid van het decreet van het
Vlaamse Gewest van 18 mei 1999 houdende de
organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals

toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, de woorden “ voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg”;

2. vernietigt in artikel 149, § 1, eerste en derde lid, van hetzelfde decreet, zoals vervangen bij artikel 8, 1°, van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, de woorden “voor 1 mei 2000”;
3. vernietigt artikel 149, § 5, vierde lid, van hetzelfde decreet, zoals toegevoegd bij artikel 8, 3°, van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003;
4. vernietigt in artikel 153, tweede lid, van hetzelfde decreet, zoals toegevoegd bij artikel 9, 1°, van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, de woorden “die dateren van voor 1 mei 2000”;
5. verwerpt voor het overige het beroep.

Overwegende dat het aangewezen voorkomt, ter vrijwaring der rechten van alle partijen, om de debatten te heropenen teneinde elke partij in de gelegenheid te stellen terzake standpunt in te nemen; Het tussenarrest van 29 september 2004 verder uitwerkende; Heropent om voormelde redenen de debatten en stelt de zaak voor verdere behandeling in voortzetting op 29 MAART 2005 te 10 uur; Houdt de beslissing nopens de kosten aan.

--- --- ---

Gelet op de stukken en conclusies neergelegd door Mr ter terechtzitting van dit Hof d.d. 14 juni 2005;

Overwegende dat dit Hof de behandeling van de zaak ter terechtzitting van 14 juni 2005 ab initio heeft hernomen wegens de gewijzigde samenstelling van de zetel;

* * * *

1. Overwegende dat ingevolge toepassing van artikel 146 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd door het Decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het

handhavingsbeleid betreft (B.S. 22 augustus 2003), en rekening houdende met de beslissing van het Arbitragehof d.d. 19 januari 2005, de strafsanctie voor de instandhouding van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° onder bepaalde voorwaarden niet geldt;

Overwegende dat het onroerend goed in voorliggend dossier gelegen is in een woonzone, derhalve niet in een ruimtelijk kwetsbaar gebied;

Overwegende dat in die omstandigheden dient besloten dat de strafsanctie voor de feiten van instandhouding in hoofde van beide beklaagden niet meer geldt;

Dat hen bijgevolg ontslag van rechtsvervolging voor de feiten van de instandhouding dient verleend te worden;

2. Overwegende dat enkel de strafrechtelijke beoordeling van de feiten van oprichting nog aan de beoordeling van het Hof voorligt;

Dat deze feiten in tijd gesitueerd zijn volgens de inleidende dagvaarding: in de loop van 1990 doch vastgesteld op 8 december 1990;

Dat op 8 december 1990 de werken ter plaatse ingevolge bevel van de burgemeester werden stopgezet;

Dat uit de bij het dossier gevoegde foto kan opgemaakt worden dat de werken omzeggens beëindigd waren, nu immers op de foto nog een mortelmolen, paletten, een partij zand, diverse planken (ook bevestigd aan de gevel) kunnen bemerkt worden;

Dat 8 december 1990 derhalve een dag is waarop de oprichting nog niet voleindigd was;

Overwegende dat deze feiten in hoofde van eerste en tweede beklaagde de uiting zijn van eenzelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering begint te lopen vanaf het laatste feit, nl. 8 december 1990;

Overwegende dat de verjaring der strafvordering nuttig gestuit werd door het kantschrift van de procureur des Konings te HASSELT van 13 november 1992;

Overwegende dat de verjaring van de strafvordering nog niet was ingetreden op 31 december 1993, datum van het in werking treden van de wet van 24 december 1993, die de verjaringstermijn van de strafvordering voor wanbedrijven en gecorrectionaliseerde misdaden van drie op vijf jaar heeft gebracht;

Overwegende dat voormelde wet te beschouwen is als een wet betreffende de rechtspleging zodat ze, overeenkomstig art. 3 Ger.W., onmiddellijk van toepassing is;

Overwegende dat in toepassing van artikel 33 en 34 van de Programmawet van 5 augustus 2003 (B.S. 7 augustus 2003, 2° ed.) het voorheen bestaande artikel 24 Vt. Sv., zoals vervangen door de wet van 11 december 1998 (B.S. 16 december 1998), in werking blijft voor die feiten die gebeurd zijn voorafgaand aan 2 september 2003;

Dat slechts voor feiten vanaf 2 september 2003 artikel 5 van de Wet van 16 juli 2002 tot wijziging van verschillende bepalingen teneinde inzonderheid de verjaringstermijnen voor de niet-correctionaliseerbare misdaden te verlengen (B.S. 5 september 2002), dat artikel 24 Vt. Sv. ingrijpend wijzigt, de nieuwe verjaringsregeling geldt;

Overwegende dat de verjaring der strafvordering verder nuttig gestuit werd door het kantschrift van de procureur des Konings te HASSELT d.d. 30 september 1994;

Overwegende dat de zogenaamde inleidingszitting (art. 24, 1° Vt. Sv. (oud)) voor de correctionele rechtbank plaats vond op 8 juni 1999, waardoor de verjaring der strafvordering geschorst is;

Dat op de zitting van 8 juni 1999 op verzoek van de verdediging de zaak werd uitgesteld naar de terechtzitting van 2 november 1999;

Dat op de zitting van 2 november 1999 op verzoek van de verdediging de zaak werd uitgesteld naar de terechtzitting van 25 april 2000;

Dat op de zitting van 25 april 2000 op verzoek van de verdediging de zaak werd uitgesteld naar de terechtzitting van 17 oktober 2000;

Dat op de zitting van 17 oktober 2000 op verzoek van de verdediging de zaak werd uitgesteld naar de terechtzitting van 8 mei 2001;

Overwegende dat ingevolge de zogenaamde inleidingszitting een schorsingsperiode van de verjaring der strafvordering startte van één jaar (art. 24, 1°, vierde gedachtestreepje Vt. Sv.);

Dat op 8 juni 2000 de verjaring der strafvordering terug liep, zodat de verjaring intrad op 30 oktober 2000;

Overwegende dat de argumentatie en middelen door beklaagden ontwikkeld in conclusies die betrekking hebben op het bestaan van de misdrijven van instandhouden of oprichten van bouwwerken niet pertinent zijn en geen beantwoording behoeven;

De herstellvordering

Overwegende dat de herstellvordering op ontvankelijke wijze ter kennis werd gebracht van de gerechtelijke autoriteiten, meer bepaald met vordering d.d. 30 oktober 1997;

Dat op dat ogenblik de verjaring der strafvordering nog niet ingetreden was;

Overwegende dat de herstellvordering die op ontvankelijke wijze ter kennis gebracht is van de gerechtelijke autoriteiten te beoordelen is ten gronde, zelfs indien de strafvordering op basis van het feit waarvoor de herstellvordering geformuleerd werd vervallen is;

Overwegende dat er geen reden is om de behandeling van de zaak onbepaald uit te stellen teneinde aan beklaagden de gelegenheid te geven om verdere regularisatiepogingen te ondernemen;

Overwegende dat een regularisatie slechts een effect ex nunc heeft;

Overwegende dat op 8 december 1990 aan eerste beklaagde het bevel werd gegeven de werken in uitvoering, gelegen in de straat genaamd _____ grenzende aan het hoofdgebouw dat gelegen is langs _____ te staken; Eerste beklaagde erkende alsdan dat geen stedenbouwkundige vergunning aangevraagd noch afgeleverd was;

Dat de werken die in uitvoering waren, beschreven werden als : tegen het hoofdgebouw, een stapelplaats, bestaande uit bruine metaalplaten te hebben opgericht en waarvan de vloer in beton is gegoten; er is tevens een autolift in de stapelplaats gemonteerd dienstdoende voor laden –en lossen; de oppervlakte bedraagt ongeveer 30 op 15 m (450 m²) met een hoogte van 3 meter;

Overwegende dat in de vordering tot herstel overwogen wordt :
 “dat huidige constructie door het bouwvolume geen geïntegreerd
 deel vormt met de rest van de bebouwing langs deze weg
 (ééngezinswoningen); dat de architectuur (dakvorm, gevel –en
 dakmaterialen) niet in harmonie is met de omringende bebouwing;
 dat de constructie vanuit ruimtelijk en esthetisch oogpunt de
 belevingswaarde van de omwonenden aantast”;

Overwegende dat met beslissing van het College van burgemeester
 en schepenen van _____ le dato 30 augustus 1990 een
 regularisatieverzoek werd afgewezen, onder meer motiverende dat
 het voorstel zowat de ganse achterbouw behoudt waardoor het
 ganse perceel blijft volgebouwd wat ruimtelijk hier niet
 verantwoord is (st. 67);

Overwegende dat de Bestendige Deputatie van de Provincie
 _____ l.d. 30 maart 2000 het beroep van beide beklaagden
 verwierp, onder meer overwegende dat na afbraak van de
 achterliggende opslagruimte voldoende parkeergelegenheid in open
 lucht kon voorzien worden onder voorwaarde van een aangepaste
 groeninkleding; dat de bestendige deputatie dergelijke alternatieve
 parking voorstelde maar dat de beroeper niet op dit voorstel wenste
 in te gaan;

Overwegende dat de Vlaamse Minister voor Ruimtelijke Ordening
 de dato 5 april 2002 besliste tot gedeeltelijke inwilliging en
 gedeeltelijke weigering van het ingestelde beroep onder motivering
 van zijn gedeeltelijke weigering dat :

“Overwegende dat de appellant tot staving van zijn beroep
 argumenteert dat verderop ook enkele loodsen ingeplant zijn die een
 diepere bebouwing hebben dan de bouwdiepte die de appellant
 voorstelt;

Overwegende dat echter de omliggende loodsen niet tot op de
 perceelsgrenzen zijn ingeplant, maar daar een aantal meters van
 verwijderd zijn; dat men zich in deze zaak dus niet kan stoelen op
 een vergelijking ten opzichte van de omliggende loodsen;

(...)

Overwegende dat de achterliggende constructie op perceel
 ingericht als atelier in de bestaande toestand en als handels –en
 opslagruimte en in –en uitrit van de parking in de gewenste situatie
 niet kan aanvaard worden, gezien het gehele perceel hierdoor wordt
 volgebouwd tot op de perceelsgrenzen; dat deze constructie gelegen
 is in een zone die feitelijk gezien geschikt is voor koeren en
 hovingen; dat hier dus wel bijgebouwen kunnen opgetrokken
 worden, maar dat deze onmogelijk het hele perceel kunnen in

beslag nemen, noch tot tegen de perceelsgrens kunnen gebouwd worden;

Overwegende dat de realisatie van de uitbreiding van de handels – en opslagruimte en de overdekte parking op het perceel binnen de normale zone voor koeren en hovingen op deze plaats niet kan verantwoord worden omwille van het overdreven volume en de industriële vormgeving en omwille van de inplanting van de omvangrijke gevels van de constructie tegen de perceelsscheiding;”

Overwegende dat het Besluit van de Minister van ruimtelijke ordening d.d. 5 april 2002 beklagden ertoe bracht verdere regularisatiepogingen te ondernemen;

Overwegende dat de beslissing van de Vlaamse Minister voor Ruimtelijke Ordening de dato 5 april 2002 voormeld geen positieve weerslag had voor de thans aan de beoordeling van het Hof voorliggende inbreuk;

Overwegende dat door het College van burgemeester en schepenen van de dato 16 juli 2003 een vergunning werd verleend voor het bouwen van een eengezinswoning met vrijstaande garage na afbraak van een gedeelte van de bestaande toestand (adres : (een gedeelte van zowat 8 meter aan de ene perceelsgrenszijde en 18 meter aan de andere perceelsgrenszijde van de gewraakte stapelplaats, breedte deels zowat 15 meter, deels zowat 7 meter);

Overwegende dat door het College van burgemeester en schepenen van de dato 30 juli 2003 een vergunning werd verleend voor het wijzigen van de bestemming van een atelier en van bestaande opslagruimten tot twee winkels met magazijn en het verbouwen van een bestaande woning tot twee appartementen (adres :

Overwegende dat de bouwvergunning verleend op 30 juli 2003 evenwel geschorst werd door de gemachtigde ambtenaar;

Overwegende dat indien beklagden een vergunningsaanvraag hadden ingediend tot het oprichten van bouwwerken, hetgeen zij niet deden met betrekking tot de constructie die thans aan de beoordeling van het Hof voorligt, er geen nood was om een regularisatieprocedure op te starten;

Overwegende dat het Hof geen uitstaans heeft met het conflict dat gerezen is tussen beklagden en hun vroegere architect;

Overwegende dat het bouwen zonder vergunning van een stapelplaats met een oppervlakte van 450 m² in woongebied, en dit in de zone voor tuinen en hovingen, in casu wederrechtelijk is;

Dat de inbreuk ernstig is omdat de constructie gelegen is in een zone die feitelijk gezien geschikt is voor koeren en hovingen (cf. supra. beslissing minister van ruimtelijke ordening);

Dat bovendien de ernst ook blijkt uit het gegeven dat de inbreuk niet een overschrijding uitmaakt van een halve meter of zo, maar de niet vergunde constructie inhoudt van een stapelplaats met een diepte van meer dan 25 meter;

Overwegende dat de inbreuk ook ernstig is omdat de constructie ertoe leidt dat de eigendom van de beklaagden van de ene straat tot de andere welhaast volgebouwd is, hetgeen afbreuk doet aan de esthetische waarde van een strook die geschikt is voor tuinen en hovingen;

Overwegende dat de planologische bestemming van het perceel een dergelijke constructie niet toelaat, hetgeen ook blijkt uit de diverse administratieve weigeringsbeslissingen;

Dat het essentieel is dat een zone voor koeren en hovingen niet volgebouwd is, hetgeen ook leidde tot diverse weigeringen op administratief vlak in het kader van regulariseringspogingen;

Overwegende dat de inbreuk op administratief vlak bevestigd is door beslissingen van administratieve overheden, inclusief de minister van ruimtelijke ordening, die weigerden het volledig bebouwd laten van de zone waar thans de gewraakte constructie staat te honoreren; Dat op een voorstel tot creatie van een open parking met groenvoorzieningen, uitgaande van de administratieve overheid, beklaagden niet wensten in te gaan;

Overwegende dat de bepalingen omtrent de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, vervat zijnde in artikel 149 § 1 D.R.O., geïnterpreteerd werden door het voormelde arrest van het Arbitragehof van 22 juli 2004,

Dat, verder, meer bepaald m.b.t. het vereist zijn van een eensluidend advies, de bijzondere reglementering betreffende de Hoge Raad pas in werking treedt nadat de Hoge Raad voor het Herstelbeleid is opgericht en het huishoudelijk reglement is goedgekeurd (art. 11 Decreet 4 juni 2003, B.S. 22 augustus 2003);

Dat deze Hoge Raad voor het Herstelbeleid wél reeds is opgericht (B.S. 12 augustus 2005), maar de goedkeuring van het huishoudelijk reglement nog niet publiek werd gemaakt;

Overwegende dat er geen reden is tot het terug overmaken van het dossier aan het Openbaar Ministerie teneinde het advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid te laten toevoegen;

Overwegende dat de gestelde herstellvordering op intern en extern vlak wettig is, en redelijk; Dat er geen wanverhouding bestaat tussen de feiten die de overheid heeft vastgesteld en de maatregel die de vorderende overheid wenst te laten nemen;

Dat deze zienswijze bevestigd wordt door de hiervoor geciteerde motieven van de beslissing van de Vlaamse Minister voor Ruimtelijke Ordening de dato 5 april 2002;

Dat de gevorderde maatregel de goede ruimtelijke ordening dient en voldoet aan de beginselen van behoorlijk bestuur, inclusief het motiveringsbeginsel, en niet kennelijk onredelijk is of een schending van het evenredigheidsbeginsel inhoudt;

Overwegende dat geen internationaal rechtelijke norm overschreden is;

Overwegende dat het irrelevant is dat 'de gemeente' (pagina 19 conclusie beklagden) de afbraak als herstelmaatregel niet vraagt, vermits 'de gemeente' daartoe niet bevoegd is, wel het college van burgemeester en schepenen;

Overwegende dat het niet aan het Hof behoort om een regelmatige herstellvordering naast zich neer te leggen omdat deze beweerdelijk facultatief voor de hoven en rechtbanken zou zijn, zoals beklagden in conclusies opwerpen; dat het evenwel niet staat aan de hoven en rechtbanken om een appreciatie te maken in de plaats van de bevoegde administratieve autoriteiten;

Overwegende dat het Hof enkel geroepen is om de voorliggende casus te beoordelen en het Hof geen kennis heeft van de inhoud van andere dossiers waarnaar in conclusies verwezen wordt, zodat het Hof deze andere gevallen niet als toetssteen voor de beoordeling van het voorliggend dossier kan bezigen;

Overwegende dat de bepalingen omtrent de meerwaarde, vervat zijnde in artikel 149 § 1 D.R.O., geïnterpreteerd werden door het voormelde arrest van het Arbitragehof van 22 juli 2004 en 19 januari 2005(cf. supra);

Overwegende dat er in casu geen aanleiding is tot bepaling van een meerwaarde, gezien de hiervoor geformuleerde motivering van de beslissing van de Vlaamse Minister voor Ruimtelijke Ordening de dato 5 april 2002 die het Hof zich eigen maakt, en waaruit het bestaan van een ernstige, zwaarwichtige en onherstelbare inbreuk blijkt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg en tevens een onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaakt voor de omwonenden (art. 149, §1, derde lid, 2° en 3° D.R.O.);

Overwegende dat de begrippen bedoeld in artikel 149, §1, derde lid, 2° en 3° D.R.O. niet te begrijpen zijn in de betekenis van een strafrechtelijke misdrijfomschrijving, maar wel in een feitelijke en administratieve betekenis;

Overwegende dat er geen reden is tot beperking van de dwangsom in tijd gelet op de feitelijke houding van beklaagden, getekend door de onwil zich zelfs te schikken naar bestuurlijke voorstellen om de inbreuk te regulariseren;

Overwegende dat er geen aanleiding is tot het stellen van prejudiciële vragen aan het Arbitragehof, vermits de door beklaagden in conclusies gevorderde te stellen vragen betrekking hebben op de strafrechtelijke beoordeling van het voorliggend dossier, hetgeen thans niet meer dienstig is, dan wel reeds voorwerp uitmaakte van een beslissing van het Arbitragehof;

OM DIE REDENEN,

HET HOF, recht doende op tegenspraak opzichtens beide beklaagden,

Gelet op de artikelen :

2, 11 tot 14, 16, 24, 31 tot 37 en 41 wet 15 juni 1935,
162, 185, 187, 190, 194, 208, 210, 211, 212 wetboek strafvordering,
21 tot 26 wet 17 april 1878, gewijzigd door de wetten van 30 mei 1961, 24 december 1993, 10 juni 1998 en 11 december 1998;
33 en 34 van de Programmawet van 5 augustus 2003;
44, 64, 65 en 69 van de toenmalige wet van 29.3.1962,
houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw;

42, 66, 68 en 72 van het toenmalige decreet van de Vlaamse Raad van 22.10.1996 tot coördinatie van de wet van 29.3.1962, de feiten thans strafbaar gesteld door artikelen 1, 2, 99, 146, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999) zoals gewijzigd bij de decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), van 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), van 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), van 1 maart 2002 (B.S. 16 april 2002), van 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003) en 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004);
1385 bis gerechtelijk wetboek;

De arresten d.d. 29 september 2004 en 8 maart 2005 verder uitwerkend;

Zegt voor recht dat de zaak ter terechtzitting van dit Hof d.d. 14 juni 2005 ab initio werd hernomen wegens de gewijzigde samenstelling van de zetel;

Stelt vast dat de strafvordering vervallen is door verjaring voor het misdrijf oprichten, zoals gepreciseerd en geactualiseerd, en verleent eerste en tweede beklaagden terzake ontslag van rechtsvervolging;

Verleent ontslag van rechtsvervolging aan eerste en tweede beklaagden voor de feiten van de gepreciseerde en geactualiseerde tenlastelegging met betrekking tot het instandhouden;

Zegt dat er geen reden is tot het stellen van prejudiciële vragen aan het Arbitragehof;

Zegt dat er geen reden is tot het verlenen van uitstel teneinde verdere regularisatie mogelijk te maken;

Zegt dat de herstellvordering ontvankelijk is en wettig;

Zegt dat er geen reden is tot beperking van de gevorderde dwangsom in tijd;

Bevestigt het bestreden vonnis op het vlak van de toegekende herstellvordering met de volgende wijziging dat :

- de termijn waarbinnen het bevolen herstel van de plaats in de vorige toestand door volledige afbraak van de

stapelplaats met autolift dient te gebeuren wordt vastgesteld op zes maanden vanaf het in kracht van gewijsde treden van onderhavig arrest

- de dwangsom per dag vertraging bij niet uitvoering van onderhavig arrest binnen de gestelde termijn wordt bepaald op € 173,53;

Veroordeelt beklaagden solidair tot de kosten van beide aanleggen, deze aan de zijde van de Openbare Partij begroot op € 361.31. hierin begrepen deze van de verstek- en verzetprocedure in hoger beroep, het verstek aan beklaagden te wijten zijnde; zegt dat de kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door de weerhouden inbreuk.

Aldus gedaan en uitgesproken in openbare terechtzitting van
11 OKTOBER 2005.

aanwezig :

Raadsheer dd. Voorzitter,
Raadsheer,
Raadsheer,
Advocaat-generaal,
Griffier.

Op het ogenblik van de uitspraak van huidig arrest waarover Raadsheer
mede beraadslaagd heeft overeenkomstig artikel 778
van het gerechtelijk wetboek, wordt deze magistraat, wettig verhinderd
zijnde, vervangen door Raadsheer hiertoe aangewezen,
overeenkomstig artikel 779 van het gerechtelijk wetboek, bij bevel-
schrift van de Eerste Voorzitter van het Hof van Beroep te Antwer-
pen, in datum van heden.